

Arrest

nr. 284 821 van 15 februari 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X
wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. LOOS
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 oktober 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 september 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 november 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn voogd en van advocaat D. WALPOT *loco* advocaat B. LOOS en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen als niet-begeleide minderjarige op 29 augustus 2021 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 30 augustus 2021.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 15 oktober 2021 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werd verzoeker gehoord op 6 april 2022.

1.3. Op 22 september 2022 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 26 september 2022 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Je verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, Hazara te zijn en je bent afkomstig van het dorp Tamas, van het district Dushi, provincie Baghlan. Je bent dertien jaar en ging tot de tweede of derde graad naar school.

Je vader was landbouwer en werd aangesproken door de taliban om een deel van zijn oogst en geld af te geven. Je vader werd daarbij geslagen. Omdat hij bleef weigeren, stuurden ze hem een dreigbrief waarop ze hem aanmaanden aan hun wensen te voldoen op straffe van te worden gedood. Voor zijn veiligheid en dat van zijn gezin, besliste je vader nadien het land te verlaten, ongeveer een maand nadat hij voor het eerst werd aangesproken door de taliban.

Je vader vond een andere familie om samen met hen het land uit te reizen. Jij zat als enige van je gezin in de wagen van het andere gezin. De wagen van je vader werd aan de grens met Iran terug naar Afghanistan gestuurd. De wagen waar jij in zat, mocht doorrijden. Samen met dat andere gezin trok je via Turkije, waar je een maand verbleef, naar Europa. Zes maand na je vertrek uit Afghanistan kwam je aan in België. Op 30 augustus 2021 verklaarde je jezelf vluchteling in België.

Momenteel verblijft je vader opnieuw in Tamas.

Ter staving van je verzoek leg je kopieën neer van de taskara's van je gezinsleden, twee kinderfoto's van jou met je broers en een foto van je vader op een paard. Ook legde je via je voogd enkele medische documenten neer, informatie in verband met de huidige veiligheidsincidenten ten aanzien van Hazara's in Afghanistan en een link van je Facebookpagina door.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in je administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van je verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald kreeg je een voogd toegewezen die je bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud telkens afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; werd een onderhoud op maat georganiseerd en hebben de persoonlijk onderhouds plaatsgevonden in het bijzijn van je voogd en in de aanwezigheid van je advocaat, waarbij beide in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van je verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in je land van herkomst. Ook werd rekening gehouden met je medische problematiek zoals aangegeven in de door jou en je voogd doorgestuurde medische verslagen. Nergens uit deze neergelegde documenten blijkt dat jij niet in staat bent om een onderhoud af te leggen en in dit kader volwaardige verklaringen af te leggen. Sowieso werden er korte en eenvoudige vragen gesteld, werd je af en toe gerust gesteld, werd het onderhoud kort gehouden en werd er na een kort tijdsblok een lange pauze genomen. Er werd ook aangegeven dat je altijd kon verzoeken om een extra pauze te nemen. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat je rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan je verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van je verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève. Je hebt evenmin een reëel risico op ernstige schade van de Vreemdelingenwet aangetoond.

Op een verzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van je dat je correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot je identiteit, je huidige nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf en je verblijfsrecht aldaar, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande je bij de aanvang van je persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op je

schouders rust, blijkt uit het geheel van de door jou afgelegde verklaringen en de door jou voorgelegde stukken duidelijk dat je niet hebt voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Vooreerst wordt opgemerkt dat je niet steeds helemaal eerlijk bent over bepaalde zaken die je hebt meegemaakt in je nog jonge leven. Van jou als minderjarige wordt zeker niet verwacht dat je over ieder detail coherent bent en alles gedetailleerd kunt navertellen. Echter mag wel worden aangenomen dat je over zaken die je hebt meegemaakt en als belangrijk worden geacht in je nog jonge leven dat je die steeds zo goed als mogelijk kunt vertellen en dat je verhalen ook steeds niet te veel verschillend zijn van elkaar telkens je ernaar wordt gevraagd.

Zo is het vreemd dat je tijdens je persoonlijke onderhoud meldt dat je slechts over één Facebookprofiel beschikt, die je na het onderhoud doorstuurde en die als profielnaam '(...)' heeft (CGVS, p. 6). Het is dan ook opmerkelijk dat het CGVS niet deze volledig afgeschermd pagina terugvindt, maar wel een Facebookpagina met letters van jouw naam, namelijk 'F.(...) N.(...)' én met een foto van jezelf (CGVS, p. 7). Jou deze pagina getoond, geef je toe dat jij dit bent, maar dat jouw vader deze pagina heeft aangemaakt voor zichzelf maar met jouw naam (CGVS, p. 7). In alle eerlijkheid kan aan deze verklaring weinig geloof worden gehecht. Er kan namelijk niet worden ingezien waarom jouw vader jouw initialen zou gebruiken en jou als zijn profielfoto zou instellen. Een Facebookpagina behoort namelijk een persoon toe, waardoor verwacht mag worden dat je vader gewoon een pagina zou aanmaken onder zijn eigen naam of eigen initialen.

Wat, behalve de vaststelling dat je wellicht bepaalde zaken wilt verbergen voor de Belgische asielinstanties, nog meer vragen oproept is de vaststelling dat de Facebookpagina 'F.(...) N.(...)' gevonden werd via de pagina van ene 'I.(...) Na.(...)', een Afghaan in België die tijdens zijn verzoek om internationale bescherming in België aanhaalde uit hetzelfde geboortedorp als jij te komen en dezelfde namen als vader, moeder, broer en zus als jou opgaf (Verklaring DVZ, vragen 5, 15 A en 17). Wanneer jou de foto van deze persoon wordt getoond, antwoordt je zeer mysterieus dat het misschien een vriend van je vader is of broer (CGVS, p. 9). Wanneer gevraagd wordt welke broer, antwoordt je dat je inderdaad broer zei, maar je eigenlijk enkel een vriend van vader bedoelde. Je benadrukt geen familieleden in Europa en België te hebben en geen weet te hebben dat er ooit mensen uit jouw dorp vertrokken zijn naar Europa (CGVS, p. 6). Nogmaals gewezen op je medewerkingsplicht en het feit dat je de waarheid dient te vertellen, geef je aan steeds de waarheid te hebben gezegd (CGVS, p. 10). Dit is niet ernstig F.(...). Uit bovenstaande analyses en bevindingen mag worden geconcludeerd dat je oudere broer in België verblijft en dat je contact onderhield met hem via Facebook, gezien jouw naam en foto terug te vinden is in zijn vriendenlijst. Dat je hierop geen zicht wenst te geven, ondermijnt de geloofwaardigheid van het door jou aangereikte profiel, jouw vluchtroute en jouw asielmotieven.

Bovendien wordt jouw geloofwaardigheid verder ondermijnd door de profielfoto die de Facebookpagina van 'F.(...) N.(...)' siert. Je geeft zelf aan dat die foto in Turkije werd genomen en je die dan naar je vader doorstuurde, nadat je zes maand voor je aankomst in België, wat neerkomt op februari 2021, Afghanistan had verlaten (CGVS, p. 8). Nochtans werd die foto een jaar eerder, in januari 2020 reeds op Facebook geplaatst, wat aldus aantoonde dat je reeds veel eerder in Turkije moet zijn geweest dan de periode die jij aangeeft (CGVS, p. 8). Hierop gewezen geef je aan hierover niets te kunnen zeggen. Ook blijkt de Facebookpagina van 'F.(...) N.(...)' heel wat connecties te hebben met mensen die in Turkije wonen. Een vreemde vaststelling, indien het account van je vader zou zijn, aangezien jouw vader na de grens met Iran terug naar Afghanistan werd gedeporteerd en momenteel opnieuw in jouw geboortedorp woont (CGVS, p. 5-6).

Wat betreft jouw verklaringen over jouw vlucht van Afghanistan naar België is het eveneens weinig geloofwaardig dat je amper tot geen informatie kunt geven over het gezin waarmee jij van Afghanistan tot België hebt gereisd en aldus zes maand mee hebt opgetrokken. Hoewel het gezin bestond uit een vader, moeder, een dochter en twee zonen, kan je enkel de naam van de vader opnoemen en het dorp vanwaar ze afkomstig waren (CGVS, p. 8-9). Het is weinig geloofwaardig dat de naam van de kinderen je ontsnapt zouden zijn, indien je daadwerkelijk zes maand lang bij dit gezin zou hebben geleefd. Dat dit gezin je dan gewoon achterliet in Brussel, waarna je aan een vreemde Afghaan vroeg naar het 'commissariaat', de politie of de overheid te brengen, is evenmin weinig aannemelijk.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat je geen zicht biedt op je netwerk binnen en buiten Afghanistan alsook niet op jouw leefomstandigheden voor je aankomst in België. Nochtans werd je bij de aanvang van je persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gevraagd de waarheid te vertellen (CGVS, p. 2-3). Zoals reeds aangehaald werd rekening gehouden met je zeer jonge leeftijd. Toch mag worden aangenomen dat je een zicht geeft op wie jouw familie is en waar deze verblijven, te meer kan worden geconcludeerd dat je in contact staat met deze mensen. Ook van een minderjarig persoon mag worden verwacht dat hij een geloofwaardig zicht heeft op zijn afkomst en identiteit. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen vanzelfsprekend je algemene geloofwaardigheid en die van je asielmotieven in het bijzonder.

Wat er ook van zij, op basis van je verklaringen dient te worden opgemerkt dat er evenmin een geloof kan worden gehecht aan de feiten die de aanleiding zouden hebben gegeven voor je vlucht uit Afghanistan.

Zo dient in eerste instantie te worden opgemerkt dat je aan de Belgische asielinstanties steeds een ander verhaal vertelt waarom je Afghanistan hebt verlaten. Bij de Dienst Voogdij vertelde je enkel dat de reden van je komst naar België was dat je hier studiemogelijkheden had, je hier kan sporten en omdat het hier veilig is (fiche nietbegeleide minderjarige, d.d. 30/08/2021). Bij de DVZ vertelde je dan weer dat je vader wist dat de taliban aan de macht zouden komen en dat het gevaarlijk zou worden in je land. Daarnaast vertel je er in algemene bewoordingen dat de taliban jonge mensen meenemen om samen met hen te vechten en dat landbouwers eten moeten bereiden en taks moeten betalen op straffe te worden gedood of ontvoerd (vragenlijst CGVS, d.d. 13/10/2021, vraag 3.5, 3.8). Zelf werd je niet aangesproken door de taliban, benadruk je bij de DVZ, maar dat wel je familie in gevaar is, geen eten heeft en ze eten moeten afgeven aan de taliban. Deze verklaringen zowel afgelegd bij de Dienst Voogdij als bij de DVZ staan toch wel in schril contrast met wat je op het CGVS vertelt. Zo werd je vader een maand voor jullie vertrek zelfs geslagen door de taliban omdat hij niet betaalde aan hen en ook geen graan had gegeven, en zou hij zelfs een dreigbrief van de taliban hebben gekregen voor jullie vertrek (CGVS, p. 11-12). Wanneer je op het CGVS gewezen wordt op die algemene bewoordingen en het feit dat je er niet vertelde dat je vader in Afghanistan persoonlijk werd bedreigd en een brief had ontvangen, vertel je dat je het misschien vergeten was (CGVS, p. 13). Dit is weinig geloofwaardig. Indien je familie daadwerkelijk persoonlijk werd bedreigd en zelfs met de dood werd bedreigd, mag ook van een minderjarige verzoeker worden verwacht dat die dit steeds vertelt, wanneer hem daar de kans toe wordt geboden.

Ook komt je asielrelaas dat je op het CGVS vertelt in zijn algemeenheid weinig aannemelijk over. Zo vertel je in eerste instantie dat ze geld en graan vroegen, meer specifiek 100 ser graan (CGVS, p. 11). Je vader zou dat echter geweigerd hebben waarna ze hem op zijn tand sloegen (CGVS, p. 12). In de maand nadien bleef hij onder de bedreiging van de taliban en zonden ze een dreigbrief (CGVS, p. 12). Toen hij na die maand met zijn gezin het dorp ontvluchtte en werd gedeporteerd van Iran naar Afghanistan, zouden de taliban aan de chef van jullie keshlak gezegd hebben dat ze geen 100 maar 200 ser wensten of een som geld (CGVS, p. 14). Hoeveel die som was, weet je vreemd genoeg niet, wat merkwaardig is aangezien je twee dagen voor je onderhoud nog in contact stond met je vader (CGVS, p. 12, 14). Het is echter in zijn geheel even onaannemelijk dat de taliban hun vraagprijs zouden verdubbelen, wetende dat je vader reeds de helft had geweigerd en het daarna op een lopen had gezet. Op die manier maakten ze het helemaal onmogelijk voor hem en zorgden ze ervoor dat ook zij met lege handen zouden achterblijven. Hieraan gekoppeld dient eveneens te worden opgemerkt dat het uiterst vreemd is dat de taliban in de winter jouw vader om een deel van zijn oogst zouden vragen. Hij werd namelijk een maand voor jouw vertrek voor het eerst geviseerd (CGVS, p. 11). Aangenomen mag worden dat de taliban onmiddellijk na de oogst van het graan om ushr komen, aangezien de landbouwers hun opbrengsten die ze niet voor eigen gebruik houden, verkopen aan handelaars. Door echter maanden te wachten, lopen ze het risico heel wat opbrengsten van de landbouwers mis te lopen en vooral geen zicht te hebben op de hoeveelheid gewas dat ze van de landbouwers kunnen afromen. Betreffende die brief van de taliban is het opmerkelijk dat je die niet neerlegt. Nochtans ging je akkoord om deze nog na je onderhoud op het CGVS door te sturen (CGVS, p. 12). Via je voogd stuurde je wel nog je volledig afgesloten Facebookprofiel door om wellicht aan te tonen dat die van 'F.(...) N.(...)' niet van jou is, maar wat betreft de dreigbrief van de taliban liet je niets meer horen, evenmin waarom je deze niet kon neerleggen. Nochtans sta je in contact met je vader (CGVS, p. 6, 12). Dat je zonder motief nalaat de dreigbrief door te sturen, roept ernstige vragen op bij de geloofwaardigheid van je verklaringen als zou je vader daadwerkelijk persoonlijk bedreigd geweest zijn door de taliban.

Dat je bovendien geen enkel nieuws kunt geven over die persoonlijke bedreigingen van de taliban aan het adres van je vader, doet eveneens afbreuk aan de geloofwaardigheid van je verklaringen. Je vader keerde namelijk met de andere gezinsleden terug naar jullie geboortedorp waar hij persoonlijke problemen kende met de taliban (CGVS, p. 12). Dat hij jou niets zou meedelen over zijn persoonlijke bedreigingen omdat hij jou geen stress wilt geven, kan niet zomaar worden gevolgd (CGVS, p. 12). Je had twee dagen voor je onderhoud nog contact met je vader (CGVS, p. 12), aangenomen mag worden dat hij het belang van je onderhoud kent waardoor verwacht mag worden dat hij je een zo volledig mogelijke update van hun persoonlijke situatie zou meegeven zodoende jij dit zou kunnen doorgeven aan de Belgische asielinstanties. Dat je bovendien zelfs niet weet hoe je vader na zijn terugkeer een inkomen probeert te vergaren om zijn gezin in onderhoud te voorzien, is evenmin geloofwaardig (CGVS, p. 13). Ook het feit dat hij opnieuw met zijn gezin in jullie dorp ging wonen na hun repatriëring uit Iran, ondanks de door jouw beschreven problemen, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van je relaas. Indien je ouders net uit je regio van herkomst waren gevlucht omwille van een persoonlijke vervolging,

kan niet worden begrepen dat je vader ervoor zou opteren om met zijn gezinsleden opnieuw naar diezelfde plek terug te keren.

Uit hetgeen voorafgaat wordt er aldus geen geloof gehecht aan je asielmotieven.

Wat betreft de verwijzingen van je voogd en advocaat naar de situatie van sjiiitische moslims of Hazara in Afghanistan, gestaafd met berichten uit de media die je voogd na het onderhoud doorstuurde (CGVS, p. 15), dient te worden opgemerkt dat deze niet volstaan om aanspraak te kunnen maken op de toekenning van internationale bescherming. Jouw voogd en advocaat laten namelijk na te concretiseren waarom jij in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zou terechtkomen. Ze laten na informatie aan te reiken die er in concreto op zou wijzen dat dergelijke situaties betrekking hebben op jouw persoon of dat jij hiervan het slachtoffer zou worden. De door je voogd neergelegde info verwijst naar gebeurtenissen uit steden waar jij niet vandaan komt. Nergens uit de neergelegde info van je voogd blijkt dat Hazara's in Baghlan systematisch vervolgd worden. Hieraan gekoppeld dient benadrukt te worden dat je geen zicht gaf op je verblijfplaats voor je komst naar België. Het loutere feit dat jij Hazara bent is onvoldoende om een vrees voor vervolging of risico op reële schade in jouw hoofde aannemelijk te maken.

Uit de EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021 (beschikbaar op <https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/202109EASOCOIRReportAfghanistanSecuritysituationupdate.pdf>) en het EASO-rapport Afghanistan Country Focus van januari 2022 (beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt namelijk dat er geen aanwijzingen zijn dat de taliban een beleid voeren dat specifiek tegen deze bevolkingsgroep gericht zou zijn. Hazara's kunnen hun religie vrij beleven en er is sprake van bescherming door de taliban van gebedshuizen. Verder blijkt dat er in de periode rond de machtsovername sprake was van een aantal incidenten door toedoen van talibanstrijders waarbij Hazara's het slachtoffer waren. Dit had echter vnl. betrekking op situaties waarbij niet zozeer de etnische achtergrond van belang was dan wel het feit dat de betrokken personen vroeger lid waren van het ANSF en op situaties en incidenten in het kader van de strijd van de Taliban om de controle over grondgebied. Verder worden in bepaalde provincies gevallen gerapporteerd van verdrijvingen van Hazara's en anderen van hun gronden, waarna deze ingenomen werden door Pashtouns, Kuchinomaden of andere personen die gelinkt zijn aan de taliban. Lokale talibanstrijders maken hierbij gebruik van de zwakkere positie van Hazara's na de val van de vorige regering.

Wat ISKP betreft, kan worden vastgesteld dat uit dezelfde informatie blijkt dat zij een anti-sjiitische agenda heeft. ISKP pleegde een aantal grote aanslagen op sjiitische moskeeën en andere plaatsen waar sjiieten samenkomen. Deze aanslagen doen zich vooral voor in de grootste steden. ISKP en haar naar schatting 4000 militanten heeft geen territoriale controle in Afghanistan en richt haar acties en aanslagen in hoofdzaak tegen leden van de taliban. ISKP heeft in grote mate af te rekenen met operaties van de taliban tegen haar schuilplaatsen waarbij veel leden worden gearresteerd of gedood, en met leden die zich overgeven aan de taliban.

Uit de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) en uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen aanwijzingen zijn van een situatie waarin Hazara's in Afghanistan systematisch vervolgd worden omwille van hun etnie of hun religie. Zoals eerder aangestipt brengen noch jijzelf, noch je advocaat noch je voogd informatie aan waaruit zulks zou blijken. Dat er studies plaatsvinden om de situatie van Hazara's in Afghanistan te monitoren, toont evenmin aan dat Hazara's in Afghanistan momenteel systematisch vervolgd worden of in de toekomst zullen worden. Het komt namelijk aan jou of je voogd of advocaat toe om concrete, op jouw persoon betrokken, elementen of feiten aan te reiken waaruit zou blijken dat jij persoonlijk omwille van jouw etnische afkomst als Hazara dreigt te worden gevisieerd of vervolgd, alwaar jullie in gebreke blijven.

Gelet op het voorgaande, dient te worden vastgesteld dat op basis van je verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève. Je hebt evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld de artikel 48/4 §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aangetoond.

Hoewel je geen zicht bood op je verblijfplaatsen voor je komst naar België dient te worden vastgesteld dat naast de toekenning van de vluchtelingenstatus een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus kan toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn

persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in

de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van

de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

Je bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Uit de aan jouw dossier toegevoegde documenten blijkt niet dat er in jouw hoofde een persoonlijke omstandigheid bestaat die tot gevolg heeft dat jij, in vergelijking met een andere persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt namelijk dat je geen zicht bood op je persoonlijke situatie voor je komst naar België hetgeen nochtans essentieel is bij het maken van een dergelijke inschatting van je persoonlijke omstandigheden. Uit je medische verslagen blijkt niet dat je bij een terugkeer naar Afghanistan specifiek zal worden getroffen door het geweld dat daar plaatsvindt om redenen die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden. Jij noch je advocaat noch je voogd tonen aan dat jij een verhoogd risico zou lopen. Aldus wordt geen verhoogd risico in jouw hoofde, in vergelijking met enig ander persoon, in het kader van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet aangetoond.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van

derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidssysteem in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en

economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in jouw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar jouw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In jouw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit jouw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor jouw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar jouw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De documenten die je neerlegt in het kader van je verzoek om internationale bescherming, wijzigen bovenstaande vaststellingen niet. De taskara's van je gezinsleden hebben immers geen betrekking op de door jouw beweerde problemen met de taliban. Uit de verschillende foto's kan niet opgemaakt worden waar ze getrokken werden. Bovendien zijn foto's per definitie een momentopname waardoor ze geen bewijs voor jouw jarenlang verblijf in Dushi kunnen vormen. Wat betreft uw medische problematiek, gestaafd met medische verslagen, dient te worden vastgesteld dat uw medische problemen op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. Voor een beoordeling van medische elementen dient u een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de Staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3 tot en met 48/6 en artikel 57/1, § 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 1, 3, 6, 19 en 37 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, ondertekend te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van artikel 10, lid 3, b) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: Procedurerichtlijn), van de motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

In een eerste onderdeel van het middel, met betrekking tot de feiten die hebben plaatsgevonden voor zijn vertrek uit zijn land van herkomst merkt verzoeker op dat zijn vrees voor vervolging of zijn risico op het lijden van ernstige schade bij terugkeer naar Afghanistan niet enkel gaat om de reden dat hij het land is ontvlucht, maar vooral een toekomstgerichte inschatting van zijn vrees vergt. In het bijzonder onderstreept verzoeker dat zijn Afghaanse herkomst niet wordt betwist, noch dat hij een sjjiitische Hazara is, dat hij bijzonder jong was toen hij Afghanistan verliet, nog steeds bijzonder jong is, dat hij een belangrijke fase in zijn ontwikkeling (vormende jaren) bij een pleeggezin in België doorbrengt, dat hij afkomstig is uit de provincie Baghlan en dat hij medisch extreem kwetsbaar en gehandicapt is.

In een tweede onderdeel van het middel wijst verzoeker op de verplichtingen van de asielinstanties qua onderzoek, waarbij hij de "gedeelde bewijslast, of samenwerkingplicht" in hoofde van de asielinstanties benadrukt. Verzoeker refereert vervolgens aan artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet, artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn en diverse Europese rechtspraak. Verzoeker besluit dat de beslissing van de commissaris-generaal moet steunen op voldoende nauwkeurige en bijgevolg relevante informatie. Deze informatie moet zo *up-to-date* mogelijk zijn en een accuraat beeld scheppen van de situatie in het land van herkomst. Daarbij is volgens verzoeker ook het gebruik van primaire bronnen van belang, alsook de betrouwbaarheid en de gebalanceerdheid van de informatie. Tot slot moet het gebruik van de landinformatie op transparante wijze gebeuren in overeenstemming met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur zodat onafhankelijk is na te gaan op basis van welke informatie een beslissing precies is genomen.

In een derde onderdeel van zijn middel gaat verzoeker in op het vermeende gebrek aan informatie inzake de huidige situatie in Afghanistan. Verzoeker hekelt dat de commissaris-generaal een weigeringsbeslissing genomen heeft, hoewel er een flagrant gebrek is aan objectieve en betrouwbare informatie over de huidige situatie in Afghanistan en de evolutie ervan in de nabije toekomst. Verzoeker verwijst naar het standpunt van UNHCR dat het momenteel niet mogelijk is om alomvattende richtlijnen te geven over de beschermingsnoden van Afghanen omdat er een gebrek aan voldoende informatie is en naar de rapporten van EASO (thans EUAA), waarin wordt gewezen op het feit dat er nog veel onzekerheden zijn met betrekking tot de situatie in Afghanistan en de houding van de taliban nog onvoorspelbaar is, bij gebrek aan voldoende betrouwbare objectieve, met inbegrip van niet-westerse, bronnen. Ook wijst hij op de kritische analyse die door NANSSEN werd gemaakt met betrekking tot het gebruik van COI door het CGVS voor de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan. Daarenboven betoogt hij dat er een gebrek is aan informatie om in te kunnen schatten welke behandeling terugkeerders riskeren.

Verder bespreekt hij op omvattende wijze de kritiek die geuit werd op de inschatting van de bronnen waarop verweerder zich baseert om het risico voor terugkeerders naar Afghanistan te beoordelen. Verzoeker vervolgt met een uitgebreide uiteenzetting van indicaties dat terugkeerders een vervolging of een blootstelling aan ernstige schade riskeren bij een terugkeer uit het Westen. Voorts bespreekt verzoeker diepgaand het talibanbestuur en de implicaties ervan op de Afghaanse burgers.

Verder behandelt hij uitvoerig de kwalificatie van de vrees en behandeling van terugkeerders uit Europa en van personen die onder het dagelijkse bewind van de taliban leven, meer specifiek behandelt hij de onmenselijke en vernederende behandeling, de foltering en de vervolging.

Vervolgens gaat verzoeker in op het risico dat hij loopt bij terugkeer als Hazara. In dit verband betoogt hij als volgt:

“Reeds vóór de machtsovername van de Taliban waren verschillende bronnen op het risico dat Hazara’s (en uiteraard Ismaeli Hazara’s) liepen omwille van hun ras.

De UNHCR ‘Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan’ van 30 augustus 2018 vermelden onder ‘risicoprofielen’ expliciet Hazaras: (...)

UNHCR identificeerde reeds in 2018 de etnische minderheden in Afghanistan als een kwetsbare groep die op die basis nood kunnen hebben aan bescherming: (...)

Professor William MALEY van de Australian National University is een absolute expert op het vlak van Hazara’s en Afghanistan.²³⁵ Hij schreef alvast in november 2018 een rapport ‘On the return of Hazaras to Afghanistan’ waaruit bleek dat Hazaras een ernstig risico lopen in Afghanistan: (...)

Op 9 oktober 2021, na de machtsovername van de Taliban, heeft Professor William MALEY bovenstaand rapport geactualiseerd. Hij is van mening dat het momenteel bijzonder gevaarlijk is om Hazaras terug te sturen naar Afghanistan: (...)

Ook EASO stelt in het eerder geciteerd rapport, van na de machtsovername, dat de veiligheidsincidenten tegen Hazara’s fors zijn gestegen, dat ze het slachtoffer zijn van gedwongen uitzettingen door de Taliban, dat Hazara’s worden lastiggevallen of gediscrimineerd door de Taliban zonder verantwoording, en dat er reeds verschillende aanslagen zijn geweest op Hazara moskees zowel door de Taliban als door ISKP: (...)

Volgens UNAMA houden deze gedwongen uitzettingen grove schendingen in van het recht op passende huisvesting, voedsel, water, gezondheid, onderwijs, werk, persoonlijke veiligheid en vrijwaring van onmenselijke en vernederende behandelingen: (...)

Bepaalde bronnen gaan ervan uit dat Hazaras een dreigende etnische zuivering staan te wachten onder het Taliban regime: (...)

Amnesty International sprak met ooggetuigen in Afghanistan die de moorden op de Hazara-mannen in juli 2021 hebben aanschouwd: (...)

In een rapport van Asylos van november 2021 wordt eveneens verwezen naar het feit dat de Taliban Hazara’s met geweld verjaagt. Ze verwijzen hierbij naar een artikel van Human Rights Watch: (...)

Human Rights Watch stelt eveneens dat vele aanslagen systematisch gericht worden tegen de Hazara-gemeenschap. Vrouwen en kinderen maken bijna de helft van alle burgerslachtoffers uit. Het rapport van Human Rights Watch van 2022 haalt nog verschillende andere incidenten aan van gerichte aanvallen tegen de Hazara’s: (...)

Sinds de Taliban aan de macht is in Afghanistan hebben Hazara’s geen bewegingsvrijheid meer in het land en vormen ze meer en meer het doelwit van gerichte aanvallen en zelfmoordaanslagen: (...)

Deze etnische minderheid loopt des te meer het risico om het slachtoffer van vervolging te worden sinds de machtsovername van de Taliban. De Taliban heeft nu, te samen met Daesh of Al Qaeda, een politiek vrijspel om etnische en religieuze minderheden onbestraft te blijven vervolgen: (...)

De organisatie ‘Genocide Watch’ plaatste Afghanistan, en meer bepaald de onderdrukking van Hazaras door de Taliban, onder de genocide emergency alert. Er wordt opnieuw geconcludeerd dat Hazaras een groot risico op genocide lopen onder Taliban regime: (...)

Hazaras hebben meer sociaal-liberale democratische waarden en andere religieuze affiniteiten. Dit staat haaks op het orthodoxe Taliban-geloof. De laatste 2 decennia hebben Hazaras meer culturele macht en invloed verworven buiten hun gemeenschap. Hierdoor zijn Hazaras, en vooral de jongeren, het doelwit van geweld omdat zij voor sociale verandering en de emancipatie van vrouwen zijn. Zij worden bovendien geïntimideerd bedreigd en uitgesloten van het onderwijs en de arbeid: (...)

Daarbij worden Hazaras gediscrimineerd met betrekking tot hun toegang tot internationale en humanitaire bijstand. Gezien de buitengewone humanitaire crisis die momenteel in Afghanistan heerst en de reeds beperkte beschikbaarheid van humanitaire hulp zullen vele Hazaras deze crisis niet overleven: (...)

Eind augustus 2022 bracht EUAA drie nieuwe rapporten uit. Wat de veiligheidssituatie voor Hazara's betreft, zijn de rapporten duidelijk: (...)

Het EUAA rapport geeft aan dat er na de machtsovername door de Taliban twee aanvalspatronen waren tegen sjjiitische Hazara's: (...)

Het rapport maakt melding van verschillende aanvallen gericht tegen de Hazara minderheid: (...)

Een rapport van de Deense migratiedienst maakte een analyse van de impact van het Taliban-beleid op de burgerbevolking, met aandacht voor de impact op Hazara's: (...)

In augustus 2022 bracht Amnesty International verslag uit omtrent de systematische aanvallen op de minderheid van de sjjiitische Hazara gemeenschap: (...)

Op 15 september 2022 berichtte Amnesty International dat er zes Hazara's werden gedood door een nachtelijke inval in een gezinswoning, waaronder een 12-jarig meisje: (...)

Human Rights Watch stelt dat ISKP ook herhaaldelijk Hazara's heeft aangevallen in hun moskeeën, scholen en werkplaatsen. De aanvallen hebben het voor de sjjiitische Hazara gemeenschap moeilijk, zo niet onmogelijk gemaakt om hun recht op onderwijs, religie en andere fundamentele vrijheden uit te oefenen. Velen vonden het moeilijk om gezondheidszorg te krijgen en voelen zich niet veilig in het openbaar: (...)

Bovenstaande objectieve en betrouwbare landeninformatie toont aan dat verzoeker een duidelijk risicoprofiel heeft, omwille van het behoren tot de Hazara-gemeenschap, de Sjjiitische geloofsstrekking en als minderjarige jongeman, en als gevolg hiervan vervolging riskeert. Hij vormt het doelwit van de Taliban, en van de ISKP (zie infra) en kan hierdoor geen veilig leven meer leiden in Afghanistan.

Bovendien kan verzoeker de bescherming van zijn land van herkomst niet inroepen omwille van de onwillendheid van de taliban-overheid om bescherming te bieden aan Hazara's.

Er bestaan in het geval van de vervolgingsvrees van verzoeker meerdere aanknopingspunten met de gronden van vervolging zoals bepaald in het Verdrag van Genève. Zo kunnen Sjjiitische Hazara's vervolgd worden zowel omwille van het behoren tot een bepaald ras en een toegeschreven religie als Sjjiitische Hazara' en omwille van een toegeschreven politieke overtuiging als verwesterde Afghanen. Verder vormt de groep van (verwesterde) Afgaanse terugkeerders een specifieke sociale groep in de zin van artikel 48/3, §4, d) van de Vreemdelingenwet.

Ten eerste heeft het criterium van ras betrekking op het behoren tot een bepaalde etnische groep, de Hazara's in casu. Artikel 10, §1, a) van de Kwalificatierichtlijn vermeldt hierover: (...)

Ten tweede heeft het criterium van politieke of religieuze overtuiging betrekking op kenmerken die fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker, waarvan niet mag worden gevraagd dat hij/zij dit opgeeft, in casu hun Sjjiitische geloofs-strekking en eventueel bepaalde Westerse waarden en normen.

De Kwalificatierichtlijn vereist een ruime interpretatie van het begrip politieke overtuiging. Zo stelt artikel 10, §1, e) van deze richtlijn: (...)

Artikel 6 van de Kwalificatierichtlijn lijst de potentiële actoren van vervolging of ernstige schade op: (...)

Het feit dat "de staat of het overheidsbeleid" van Afghanistan momenteel geleid wordt door de Taliban, Pashtuns, zorgt ervoor dat de minderheidsgroepen en -religies, in de zin van artikel 10, §1, a), geïsoleerd worden. Daarbij doet het er ook niet toe of de politieke overtuiging, in de zin van artikel 10, §1, e), al dan niet gelinkt is aan de Staat of het overheidsbeleid, maar moet deze overtuiging verband houden met één van de potentiële actoren van vervolging en hun beleid of methoden. Het feit dat Afghanen het land hebben verlaten omwille van problemen met de Taliban kan gepercipieerd worden als een daad van verzet tegen het beleid en de methodes van de Taliban, waardoor Afghanen kunnen blootgesteld worden aan daden van vervolging (zie ook eerder)."

Vervolgens wijst verzoeker op verschillende arresten van de Raad.

"Verder kan ook een religieuze overtuiging toegeschreven worden aan terugkerende Afghanen. Hierboven werd reeds aangehaald dat verzoeker tot de sjjiitische geloofsstrekking behoort, die totaal andere kenmerken heeft dan de soennitische geloofsstrekking waartoe de Taliban behoort. Er werd ook uiteengezet dat vele Afghanen, na aankomst in Europa, de islam aan de kant hebben geschoven, hetzij door zich tot een andere religie te wenden, hetzij door het afbouwen van religieuze praktijken zoals bidden of vasten. Ook Afghanen die nog steeds moslim zijn kunnen gepercipieerd worden als niet-religieus door de Taliban. Beide elementen kunnen leiden tot daden van vervolging in de zin van het Verdrag van Genève. Volgens de Kwalificatierichtlijn doet het er niet toe of de persoon in kwestie effectief deze overtuiging toegedaan is: (...)

Verder vormt de groep van (verwesterde) Afgaanse terugkeerders een specifieke sociale groep in de zin van artikel 48/3, §4, d) van de Vreemdelingenwet. Een groep vormt onder meer een specifieke sociale groep indien leden van die groep een kenmerk delen dat voor de identiteit of morele integriteit dermate fundamenteel is dat niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en de groep bovendien in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd (artikel 48/3, §4, d) Vreemdelingenwet).

Volgens de definitie van de UNHCR Guidelines omvat de definitie van 'sociale groep': (...)

Hieronder wordt verder uiteengezet op welke vlakken Afghanen in Europa beïnvloed kunnen worden door de Westerse cultuur. Sommige van deze nieuwe waarden of gewoonten zijn zodanig fundamenteel geworden voor hun identiteit dat de personen in kwestie moeilijk hun plaats kunnen vinden binnen de traditionele Afghaanse samenleving, en op die manier zeer snel het doelwit kunnen worden van de Taliban."

In een volgende onderdeel van het middel past verzoeker de elementen concreet toe op zijn situatie:

"Verzoeker was ongeveer 12 jaar oud toen hij Afghanistan verliet. Onderweg naar Iran raakte verzoeker gescheiden van zijn familie en reisde hij samen een ander gezin naar Turkije, waar hij ongeveer 1 maand verbleef. Verzoeker was 13 jaar oud toen hij als minderjarige in België aankwam. Ondertussen verblijft hij al meer dan een jaar in België.

Verzoeker weet in het bijzonder niet wat van hem verwacht wordt bij terugkeer naar Afghanistan. Hij is hoegenaamd niet in staat om te beseffen hoe hij zelf 'anders' is dan vroeger, of zelfs 'anders' dan de 'andere' bevolking in Afghanistan. Dit terwijl de straffen op de normafwijking bijzonder ernstig zijn.

De (al dan niet onbewuste) aanpassing aan de westerse cultuur zal het voor verzoeker bijzonder moeilijk maken om te aarden in Afghanistan, en daardoor zal de Afghaanse gemeenschap en Taliban zich afvragen of hij niet 'besmet' is geraakt door het verblijf in het westen.

Verzoeker loopt een bijzonder groot risico dat hij onder de aandacht van de Taliban komt, hetzij op doorreis of bij een terugkeer naar zijn lokale gemeenschap, daar hij omwille van zijn uiterlijke kenmerken als sjiiitisch Hazara als opvallend beschouwd kan worden.

Overigens kan er redelijkerwijze worden aangenomen dat hij niet meer voldoende vertrouwd is met de plaatselijke gebruiken en normen in Afghanistan.

Verzoeker woont in een pleeggezin waar hij Nederlands spreekt. Verzoekende partij heeft bijgevolg een groot deel van zijn puberteit, een belangrijke en bijzondere fase in zijn ontwikkeling in België doorgebracht.

Verwerende partij ziet volledig over het hoofd dat verzoeker een kwetsbaar profiel heeft als etnische en religieuze minderheid, als minderjarige met een ernstige medische problematiek, en als terugkeerder uit Europa. Zij heeft niet voldoende rekening gehouden met het risicoprofiel van verzoeker in Afghanistan en de verhoogde risico's op willekeurig geweld, stigmatisering en discriminatie dat verbonden is aan hun sociale positie. Bovendien laat zij de objectieve landeninformatie over het toegenomen geweld tegen Hazara's na de machtsovername van de Taliban geheel links liggen. Er wordt door verwerende partij nochtans niet betwist dat verzoeker Hazara is, Afghaan is en naar Afghanistan zou moeten terugkeren.

Als verzoeker terug zou keren dan zal hij effectief ondervraagd worden door de Taliban, naar de redenen van zijn vertrek, naar waar hij verbleven heeft, naar zijn gedrag, naar zijn geloof, en zal zijn gsm gecontroleerd worden door de Taliban. Verzoeker loopt een reëel risico op vervolging en op een vernederende en onmenselijke behandeling bij terugkeer naar Afghanistan. Daarenboven is het onzeker naar welk netwerk verzoeker zou moeten terugkeren in Afghanistan.

Verweerder deed aan "cherry-picking" wat betreft de verklaringen van verzoeker, waar ze hem eigenlijk net, vanuit het begrip voor zijn kwetsbare profiel, het voordeel van de twijfel had moeten gunnen. Het staat immers vast dat verzoeker op jonge leeftijd is toegekomen in België, sjiiitische Hazara is en enorm kwetsbaar is gelet op zijn erg jonge leeftijd en medische kwetsbaarheid. Verzoeker heeft aangegeven bevreesd te zijn bij een terugkeer naar Afghanistan omdat hij zou moeten vertellen dat hij in het Westen verbleven heeft, waarom hij vertrokken is, en omdat zijn etniciteit en uiterlijk zou afgekeurd en bestraft worden door de Taliban en hij dit niet wil.

Dat verwerende partij een negatieve beslissing neemt op basis van twijfels omtrent zijn eerdere verblijfplaatsen voor zijn aankomst in België, zou aanvaardbaar zijn wanneer de foute verklaringen van verzoeker betrekking zouden hebben op de redenen zelf van zijn vertrek uit Afghanistan en zijn vrees naar de toekomst toe. In dat geval zou er namelijk oprecht getwijfeld kunnen worden aan de waarachtigheid van die vrees. In casu gaat het echter om verklaringen over zijn eerdere verblijfplaatsen, en niet over zijn vrees voor vervolging door de Taliban. Verwerende partij lijkt volledig uit het oog te verliezen dat verzoekers verklaringen over zijn facebookprofiel, zijn reisweg, zijn onwetendheid over het gezin waarmee hij reisde en zijn onwetendheid over hoe zijn vader een inkomen probeert te vergaren, geen afbreuk doen aan zijn vrees voor vervolging.

Daarenboven heeft verwerende partij geen rekening gehouden met verzoekers enorm kwetsbaar profiel gelet op zijn medische problematiek en chronisch nierfalen. Verzoeker heeft urgente medische hulp en bijstand nodig gelet op de snelle verslechtering van zijn medische toestand.

Verwerende partij stelt: "Ook werd rekening gehouden met je medische problematiek zoals aangegeven in de door jou en je voogd doorgestuurde medische verslagen." Nergens uit de bestreden beslissing blijkt op welke manier rekening werd gehouden met de medische toestand van verzoeker. Verwerende partij stelt louter: "Uit je medische verslagen blijkt niet dat je bij een terugkeer naar Afghanistan specifiek zal worden getroffen door het geweld dat daar plaatsvindt om redenen die te maken hebben met jouw

persoonlijke omstandigheden.” Verweerder verliest hierbij uit het oog dat verzoeker zijn ziekte en fysieke verschijning hem extra kwetsbaar maakt voor de Taliban. De impact van verzoekers medische toestand in functie van zijn beschermingsnood werd niet onderzocht door verwerende partij (zie infra).

Verwerende partij geeft in de bestreden beslissing aan dat zij rekening gehouden heeft met verzoekers jeugdige leeftijd en maturiteit. Er wordt niet verduidelijkt hoe en waar in het beoordelingsproces er precies rekening werd gehouden met verzoekers jeugdige leeftijd en maturiteit.

Er dient een beoordeling te komen van de persoonlijke omstandigheden van verzoeker om na te gaan of de daden waaraan hij blootgesteld zou kunnen worden met vervolging of ernstige schade overeenkomen. Kwetsbaarheid, leeftijd en psychische problemen leiden niet enkel tot procedurele garanties, maar zijn ook essentieel om te beoordelen of de daden waaraan de verzoeker zou kunnen worden blootgesteld met vervolging of ernstige schade overeenkomen.

Gelet op zijn erg jonge leeftijd kan hij niet eenvoudigweg verantwoordelijk gesteld worden voor de druk die op hem wordt uitgeoefend, voor het vertellen van de waarheid, maar moet er gewerkt worden met realistische verwachtingen. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt niet dat het asiëldossier werd beoordeeld vanuit kindspecifiek standpunt en dat deze informatie onvoldoende mee in overweging werd genomen bij de beoordeling van verzoekers nood aan internationale bescherming. Verwerende partij stelt te grote verwachtingen aan verzoeker, in het licht van zijn erg jonge leeftijd.

Verwerende partij is ertoe gehouden verzoekers verklaringen te beoordelen aan de hand van de objectieve landeninformatie die ze ter hare beschikking heeft. Of verwerende partij nu van oordeel is of verzoekers vrees gedood te worden door de taliban zijn verklaringen over zijn verblijfplaatsen vergoelijkt of niet, doet er in wezen niet toe. Hetgeen van belang is om te oordelen over verzoekers nood aan internationale bescherming zijn de redenen waarom hij is vertrokken uit Afghanistan en de redenen waarom hij niet kan terugkeren naar Afghanistan. Verzoekers eerdere verblijfplaatsen, of het zijn broer is die al dan niet in België is, of zijn facebookprofiel zijn hierbij van ondergeschikte orde.

Verwerende partij heeft een weigeringsbeslissing genomen, hoewel er een flagrant gebrek is aan objectieve en betrouwbare informatie over de huidige situatie in Afghanistan, en de evolutie ervan in de nabije toekomst (zie infra).

Ook heeft verwerende partij te weinig aandacht besteed aan het risico dat de de strijd tussen ISKP en de Taliban creëert voor verzoeker als sjiitische Hazara, zeker gezien het risico op ernstige onderrapportering van het aantal geweldsincidenten.

Verzoeker meent dat het wel mogelijk was om op basis van de tot dusver beschikbare landeninformatie, in zijn hoofde een nood aan internationale bescherming vast te stellen, op basis van het feit dat hij een driedubbel risicoprofiel heeft, namelijk als een etnische en religieuze minderheid (sjiitisch Hazara), als minderjarige met chronisch nierfalen en ernstige medische kwetsbaarheid, en als terugkeerder uit Europa, en bijgevolg het doelwit vormt van de Taliban en het ISKP.

Het feit dat verzoeker tot een etnische en religieuze minderheid behoort werd niet in vraag gesteld door verwerende partij. Zij geeft evenwel aan dat “Het loutere feit dat jij Hazara bent is onvoldoende om een vrees voor vervolging of risico op reële schade in jouw hoofde aannemelijk te maken”, alsook “Wat betreft de verwijzingen van je voogd en advocaat naar de situatie van sjiitische moslims of Hazara in Afghanistan, gestaafd met berichten uit de media die je voogd na het onderhoud doorstuurde (CGVS, p. 15), dient te worden opgemerkt dat deze niet volstaan om aanspraak te kunnen maken op de toekenning van internationale bescherming. Jouw voogd en advocaat laten namelijk na te concretiseren waarom jij in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zou terechtkomen.”

Wat verzoekers sjiitische geloofsstrekking betreft, stelt verwerende partij het volgende: “Wat ISKP betreft, kan worden vastgesteld dat uit dezelfde informatie blijkt dat zij een anti-sjiitische agenda heeft. ISKP pleegde een aantal grote aanslagen op sjiitische moskeeën en andere plaatsen waar sjiieten samenkomen. Deze aanslagen doen zich vooral voor in de grootste steden.” Doch stelt verwerende partij dat deze aanslagen doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaken.”

Vervolgens verwijst verzoeker naar 's Raads arrest nr. 278 700 van 13 oktober 2022, arrest nr. 278 653 van 12 oktober 2022, arrest nr. 278 699 van 13 oktober 2013.

Verzoeker vervolgt: “Verzoeker zal zich niet aan de ‘regels van het spel’ kunnen houden, daar hij zwaar hulpbehoevend is, nog zeer jong is, sjiitische Hazara is wat verzoeker niet kan verstoppen omwille van zijn uiterlijke kenmerken, westerse waarden en normen geïnternaliseerd heeft, en in een pleeggezin woont.

Bovendien is het in casu niet duidelijk hoe verweerder in de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met de medische kwetsbaarheid van verzoeker. Reeds voor het persoonlijk onderhoud van verzoeker werd de medische problematiek aangekaart door zijn voogd aan verwerende partij en werden er verschillende medische verslagen neergelegd.

Tijdens het persoonlijk onderhoud op 6 april 2022 bij verwerende partij werd de impact van zijn medische toestand nogmaals aangekaart door zijn voogd (p. 15 CGVS- gehoor): (...)

Tijdens het gehoor werd er maar heel erg kort ingegaan op deze medische problemen en wat de impact hiervan zou zijn bij terugkeer naar Afghanistan, terwijl zijn ziekte en fysieke verschijning hem extra kwetsbaar maakt voor de Taliban. Deze houding van verwerende partij is niet genoeg om de impact van verzoekers medische toestand in functie van zijn beschermingsnood te onderzoeken (p. 4 CGVS-gehoor): (...)

Verzoeker is nochtans extra kwetsbaar in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst gelet op zijn ernstige medische problematiek. Het medisch verslag d.d. 25 januari 2022 van verzoekers arts kinder nefrologie in het UZ Leuven stelt een duidelijke diagnose: (...)

Na verzoekers consultatie bij de arts kinder nefrologie van 12 mei 2022 werd duidelijk dat verzoeker bijkomende onderzoeken nodig heeft om zijn medische problematiek in kaart te brengen: (...)

Na verzoekers consultatie op 1 juni 2022 werd een acute verslechtering van zijn nieren vastgesteld. De nierfunctie is minder goed dan voordien aangenomen. De onderzoeken tonen aan dat hij nog 35% van zijn nierfunctie heeft. Vanaf nu moet dat niveau zo lang mogelijk behouden blijven door zoutloos en laag eiwit dieet te volgen, alsook medicatie.

Vanaf een nierfunctie van 20% kan verzoeker in aanmerking komen voor transplantatie, vanaf 15% nierfunctie start dialyse. De MR scan van 08 juni 2022 heeft ook letsels op de witte hersenmassa aangetoond. Wat dat betekent is op heden nog niet duidelijk, een afspraak bij de neuroloog volgt.

(...)

Verwerende partij concludeert dat zijn gezondheidsproblemen vreemd zijn aan de Conventie van Genève. Verwerende partij is op een lichtzinnige manier tot deze conclusies gekomen en zijn haar conclusies onjuist. Artikel 23, §1 van het Verslag aan de Koning van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 stelt dat “de medische of psychologische getuigschriften neergelegd ter staving van de asielaanvraag [...] met de nodige omzichtigheid [zullen] worden behandeld”. Wat verwerende partij heeft opgetekend qua bemerkingen bij de attesten komt in elk geval niet op omzichtigheid neer.

Verwerende partij diende na te gaan hoe verzoeker effectief kan worden beschermd tegen een mensonwaardig leven, alvorens zij kan besluiten dat deze problemen vreemd zijn aan de Conventie van Genève, zeker gelet op de erg jonge leeftijd van verzoeker en zijn nood aan dringende medische hulp.

Verwerende partij handelde dan ook hoogst onzorgvuldig en flagrant in strijd met alle bovenvermelde wetsbepalingen.

Verzoeker behoeft constante en kwalitatieve medische zorgen om de complicaties van zijn chronisch nierfalen op te vangen

Echter, gezien de huidige veiligheids- en erbarmelijke socio-economische situatie in Afghanistan, staat de Afghaanse gezondheidszorg momenteel op instorten: (...)

Indien verzoeker toegang zou krijgen tot gezondheidszorg in Afghanistan, loopt verzoeker extra risico bij de verplaatsing naar ziekenhuizen en artsen voor de behandeling van zijn chronisch nierfalen, aangezien hij zo des te meer in het vizier van de Taliban komt. Verzoeker zou verschillende checkpoints moeten passeren. Aangezien het loutere verblijf in Europa al een reden is voor vervolging door de Taliban, de Taliban de koppeling lijkt te maken tussen een asielaanvraag in het Westen en anti-islamitisch gedrag, de perceptie van ‘verwestering’ betrekking heeft op gemakkelijk herkenbare kenmerken, des te meer in combinatie met verzoekers profiel als sjiitisch Hazara en medische kwetsbaarheid, zal hij een reëel risico op ernstige schade lopen bij terugkeer. Afghanen worden sterk gecontroleerd bij de checkpoints van de Taliban: (...)

De objectieve landeninformatie bewijst bijgevolg het gebrek aan efficiënte medische zorgen in Afghanistan. Verwerende partij rept hierover echter geen woord.

Verzoeker riskeert hierdoor ook een onmenselijke of vernederende behandeling cfr. artikel 48/4, §2, b) Vreemdelingenwet bij een terugkeer naar Afghanistan omwille van een gebrek aan gepaste medische zorgen en opvang voor zijn chronisch nierfalen.

Daarenboven riskeert verzoeker omwille van zijn medische kwetsbaarheid uitgesloten te worden voor onderwijs, gezondheidszorg, openbare diensten en de arbeidsmarkt door sociale uitsluiting en stigmatisering. De Taliban verwaarloost niet enkel personen met een beperking, maar discrimineert ze ook actief: (...)

Deze actieve uitsluiting door de Taliban voor personen met een beperking tot gezondheidszorg, onderwijs, arbeidsmarkt, etc., in combinatie met zijn fysieke verschijning als Hazara, maakt verzoeker extra kwetsbaar in Afghanistan. Verzoeker, respectievelijk 14 jaar oud, riskeert een onmenselijke en vernederende behandeling bij een terugkeer naar Afghanistan omwille van systematisch misbruik van de economische, sociale, culturele, burgerlijke en politieke rechten van Hazara's en personen met een beperking. De precaire gezondheidssituatie van verzoeker hierbij in beschouwing genomen, maakt verzoeker extra kwetsbaar bij terugkeer naar Afghanistan.

Als Hazara zijnde heeft verzoeker nog beperktere toegang tot gezondheidszorg in zijn land van herkomst: (...)

Bovendien wordt nergens verduidelijkt hoe en waar in het beoordelingsproces er precies rekening werd gehouden met verzoekers jeugdige leeftijd en maturiteit. Artikel 1, 12° van de Vreemdelingenwet stelt expliciet dat begeleide en niet-begeleide minderjarigen per definitie kwetsbare personen uitmaken. Dit wordt ook bevestigd door artikel 20, lid 3 van de Kwalificatierichtlijn."

Hij vervolgt met een uiteenzetting over het risico op stigmatisering, discriminatie en sociale uitsluiting van terugkeerders en de toespitsing hiervan op zichzelf, waarbij hij opnieuw zijn driedubbel risicoprofiel (sjiitische Hazara, minderjarige met medische kwetsbaarheid en 'verwesterd') beklemtoont.

Verder bespreekt verzoeker grondig de conflicten, en de invloed hiervan op Afghanistan, tussen enerzijds de taliban met het National Resistance Front (hierna: NRF) en anderzijds de taliban met de Islamic State Khorasan Province (hierna: ISKP). Hij verwijst daarbij specifiek naar landeninformatie met betrekking tot de provincie Baghlan en de situatie voor Hazara's.

Vervolgens repliceert verzoeker op de weigeringsmotieven waarmee verweerder onderbouwt dat verzoeker geen reëel risico op ernstige schade aannemelijk heeft gemaakt in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Zo zet hij op een uitgebreide, theoretische wijze de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan uiteen en besluit hierna dat hij in aanmerking komt voor de internationale beschermingsstatus.

Tot slot bespreekt verzoeker het hoger belang van het kind op een uitvoerige wijze, meent hij dat dit belang gewaarborgd moet worden tijdens de procedure internationale bescherming en verwijt hij de commissaris-generaal hiermee geen rekening gehouden te hebben bij het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

2.2.1. Op 10 januari 2023 maakt de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 10) over waarin hij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinken van vermeldt:

- EUAA "Afghanistan Security Situation" van augustus 2022;
- de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie" van 5 mei 2022;
- EASO "Afghanistan Country Focus" van januari 2022;
- EUAA "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van augustus 2022;
- EASO "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City" van augustus 2020;
- EUAA "Afghanistan: Targeting of individuals" van augustus 2022;
- EUAA "Country Guidance: Afghanistan" van april 2022.

Bij deze aanvullende nota voegt verwerende partij de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022" van 13 september 2022.

2.2.2. Op 17 januari 2023 laat verzoeker aan de Raad overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 12) geworden met volgende bijkomende stavingstukken:

- een positieve beslissing op zijn regularisatieaanvraag 9ter en machtiging tot verblijf van één jaar (stuk 1);
- EUROSTAT, "First instance decisions on application by citizenship, age and sex – quarterly data" van 7 november 2022 (stuk 2);
- UNHCR, "International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan" van november 2022 (stuk 3);
- het persartikel, "Binnenkort mogen wij, Afghaanse vrouwen, helemaal niet meer buiten" van De Standaard van 27 december 2022 en het persartikel "Ngo's leggen werk in Afghanistan stil" van De Standaard van 26 december 2022 (stuk 4);
- e-mailuitwisseling tussen P. Heyvaert en T. Ruttig d.d. 19 en 22 december 2022 (stuk 5).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen.

Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. Motieven van de bestreden beslissing

2.3.3.1. In de bestreden beslissing worden verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

(i) verzoeker heeft niet voldaan aan zijn plicht tot medewerking vermits verzoeker geen zicht biedt op zijn netwerk binnen en buiten Afghanistan alsook zijn levensomstandigheden voor zijn aankomst in België aangezien (a) verzoeker weinig aannemelijke verklaringen aflegt met betrekking tot het Facebookprofiel dat door het CGVS werd gevonden met letters van zijn naam, (b) op basis van voormelde Facebookpagina kan worden afgeleid dat verzoekers oudere broer in België verblijft en hij met hem contact onderhield via Facebook, (c) verzoeker zelf verklaart dat de profielfoto op voormeld Facebookaccount werd genomen in Turkije, hij deze later naar zijn vader doorstuurde en dit zes maanden voor zijn aankomst in België – en dus na zijn vertrek uit Afghanistan – hetgeen neerkomt op februari 2021, hetgeen aantoonde dat hij aldus veel eerder in Turkije moet zijn geweest dan de periode die hij aangeeft; in dit verband dient er nog op gewezen dat de Facebookpagina heel wat connecties heeft met mensen die in Turkije wonen, (d) het niet aannemelijk is dat verzoeker amper tot geen informatie kan geven over het gezin waarmee hij van Afghanistan tot België heeft gereisd en aldus zes maanden mee heeft opgetrokken, alsook is het niet geloofwaardig dat dit gezin verzoeker vervolgens gewoon achterliet in Brussel;

(ii) wat er ook van zij, er kan evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die de aanleiding zouden hebben gegeven voor zijn vlucht uit Afghanistan nu (a) verzoeker aan de Belgische asielinstanties telkens een ander verhaal vertelt over waarom hij Afghanistan heeft verlaten, (b) verzoekers asielrelaas zoals uiteengezet op het CGVS in zijn algemeenheid onaannemelijk is, (A) waarbij het immers bevreemdend is dat verzoeker niet weet hoeveel de som geld zou zijn geweest die de taliban zou hebben opgeëist van zijn familie, het niet aannemelijk is dat de taliban hun vraagprijs zouden verdubbelen wetende dat verzoekers vader reeds de helft had geweigerd en het daarna op een lopen had gezet en het vreemd is dat de taliban in de winter verzoekers vader om een deel van zijn oogst zouden vragen, (B) verzoeker de brief van de taliban niet neerlegt terwijl hij nochtans in contact staat met zijn vader, (C) verzoeker geen enkel nieuws kan geven over de persoonlijke bedreigingen van de taliban aan het adres van zijn vader, (D) het niet aannemelijk is dat zijn gezinsleden terug zouden keren naar dezelfde plek als waar zij eerder bedreigd werden door de taliban;

(iii) wat betreft de verwijzing naar de situatie van sjitische moslims of Hazara in Afghanistan en de berichten uit de media die verzoekers voogd na het persoonlijk onderhoud doorstuurde, dient te worden opgemerkt dat deze niet volstaan om aanspraak te kunnen maken op de toekenning van internationale bescherming. Verzoekers voogd en advocaat laten namelijk na te concretiseren waarom verzoeker in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zou terechtkomen; nergens uit de voorgelegde informatie blijkt dat Hazara in Baghlan systematisch worden vervolgd, zodat het enkele feit dat verzoeker Hazara is onvoldoende is om een vrees voor vervolging of een risico op reële schade in zijn hoofde aannemelijk te maken; te meer daar verzoeker geen zicht geeft op zijn verblijfplaats voor zijn komst naar België;

(iv) inzake artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt geconcludeerd dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld in dit artikel; verzoeker laat na het bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan; er blijkt immers dat verzoeker geen zicht bood op zijn persoonlijke situatie voor zijn komst naar België, alsook dient erop gewezen dat uit de medische verslagen die hij voorlegt niet blijkt dat verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan specifiek zal worden getroffen door het geweld dat daar plaatsvindt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden;

(v) inzake artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt vastgesteld dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder de toepassing van dit artikel valt; uit analyse van de beschikbare informatie blijkt geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan door een opzettelijk handelen of nalaten van actoren; verzoeker toonde evenmin aan dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien;

(vi) uit de beschikbare landeninformatie kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven, volstaat om bij een terugkeer het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen; bij de individuele beoordeling van deze vraag moet rekening

worden gehouden met risicobepalende omstandigheden; verzoeker haalt geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging of van ernstige schade; evenmin blijkt uit zijn verklaringen dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban of dat hij een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze kan van worden uitgegaan dat de taliban hem niet zullen viseren bij terugkeer; verzoeker brengt zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat hij in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen;

(vii) de documenten die verzoeker voorlegt zijn niet van die aard dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen.

Al deze motieven worden omstandig toegelicht in de bestreden beslissing.

2.3.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Verzoeker voert op het CGVS aan dat zijn vader, als landbouwer in Afghanistan, werd aangesproken door de taliban om een deel van zijn oogst, dan wel zijn geld aan hen af te staan. Verzoekers vader zou dit zijn blijven weigeren, geslagen zijn en vervolgens een dreigbrief hebben ontvangen waarin de taliban hen aanmaanden om aan hun wensen te voldoen op straffe van dood. Een maand na deze bedreiging, verliet verzoeker samen met zijn gezin Afghanistan. In Iran raakte hij volgens zijn verklaringen echter van hen gescheiden en reisde hij met een ander Afghaans gezin verder naar België.

Verzoeker voert voorts een vervolgingsvrees aan omwille zijn medische problematiek, zijn etnische afkomst als Hazara en zijn sjiitische geloofsovertuiging en een toegeschreven verwestering als terugkeerder.

2.3.4.2. De Raad benadrukt vooreerst dat een verzoeker om internationale bescherming de verplichting heeft om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. *In casu* dient evenwel te worden vastgesteld dat uit het geheel van verzoekers verklaringen en de stukken die hij voorlegt negatieve indicaties blijken met betrekking tot zijn medewerkingsplicht.

In dit verband wordt in de bestreden beslissing op goede gronden overwogen dat verzoeker geen zicht biedt op zijn netwerk binnen en buiten Afghanistan, noch op zijn leefomstandigheden voor zijn komst naar België met in het bijzonder zijn recent verblijf. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen

en overwegingen dat (a) verzoeker weinig aannemelijke verklaringen aflegt met betrekking tot het Facebookprofiel dat door het CGVS werd gevonden met letters van zijn naam, (b) op basis van voormelde Facebookpagina kan worden afgeleid dat verzoekers oudere broer in België verblijft en hij met hem contact onderhield via Facebook, (c) verzoeker zelf verklaart dat de profielfoto op voormeld Facebookaccount werd genomen in Turkije, hij deze later naar zijn vader doorstuurde en dit zes maanden voor zijn aankomst in België – en dus na zijn vertrek uit Afghanistan – hetgeen neerkomt op februari 2021, hetgeen aantoont dat hij aldus veel eerder in Turkije moet zijn geweest dan de periode die hij aangeeft; in dit verband dient er nog op gewezen dat de Facebookpagina heel wat connecties heeft met mensen die in Turkije wonen, (d) het niet aannemelijk is dat verzoeker amper tot geen informatie kan geven over het gezin waarmee hij van Afghanistan tot België heeft gereisd en aldus zes maanden mee heeft opgetrokken, alsook is het niet geloofwaardig dat dit gezin verzoeker vervolgens gewoon achterliet in Brussel.

Daargelaten voorgaande vaststellingen, considereert de commissaris-generaal overigens nog terecht dat hoe dan ook geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde vluchtrelaas nu (a) verzoeker aan de Belgische asielinstanties telkens een ander verhaal vertelt over waarom hij Afghanistan heeft verlaten, (b) verzoekers asielrelaas zoals uiteengezet op het CGVS in zijn algemeenheid onaannemelijk is, (A) waarbij het immers bevreemdend is dat verzoeker niet weet hoeveel de som geld zou zijn geweest die de taliban zou hebben opgeëist van zijn familie, het niet aannemelijk is dat de taliban hun vraagprijs zouden verdubbelen wetende dat verzoekers vader reeds de helft had geweigerd en het daarna op een lopen had gezet en het vreemd is dat de taliban in de winter verzoekers vader om een deel van zijn oogst zouden vragen, (B) verzoeker de brief van de taliban niet neerlegt terwijl hij nochtans in contact staat met zijn vader, (C) verzoeker geen enkel nieuws kan geven over de persoonlijke bedreigingen van de taliban aan het adres van zijn vader, (D) het niet aannemelijk is dat zijn gezinsleden terug zouden keren naar dezelfde plek als waar zij eerder bedreigd werden door de taliban.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen enkele concrete poging onderneemt om de pertinente motieven zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het vluchtrelaas dat hij heeft uiteenzet, te verklaren of te weerleggen. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, wat hij echter in het geheel niet doet. Met het louter wijzen op het feit dat zijn vluchtrelaas niet de enkele reden is dat hij zijn land is ontvlucht en dat vooral een toekomstgerichte inschatting van zijn vrees moet gebeuren, rekening houdend met zijn profiel als sjiitische Hazara die bijzonder jong was bij zijn vertrek uit de Afgaanse provincie Baghlan, die thans verblijft in een pleeggezin in België en die geconfronteerd wordt met een medische kwetsbaarheid, minimaliseert verzoeker de vaststellingen in de bestreden beslissing, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en hetgeen aldus niet volstaat om de voormelde pertinente motieven van de bestreden beslissing onderuit te halen.

2.3.4.3. In de bestreden beslissing wordt in het kader van het onderzoek naar de vluchtelingenstatus ingegaan op verzoekers Hazara-afkomst. Zowel in de bestreden beslissing als in de aanvullende nota van 10 januari 2023 is de commissaris-generaal op basis van de beschikbare objectieve landeninformatie van oordeel dat *“er geen aanwijzingen zijn van een situatie waarin Hazara’s in Afghanistan systematisch vervolgd worden omwille van hun etnie of hun religie. Verzoeker brengt evenmin informatie aan waaruit zulks zou blijken. Het loutere feit dat u Hazara bent is onvoldoende om een vrees voor vervolging of risico op reële schade in uw hoofde aannemelijk te maken.”* De commissaris-generaal beperkt zich hiertoe en voert geen verdere risicoanalyse uit op basis van verzoekers individuele omstandigheden zoals die evenwel wordt aanbevolen in de EUAA *“Common Analysis and Guidance Note Country Guidance: Afghanistan”* van april 2022 (hierna: EUAA Country Guidance, p. 77-86).

Wat betreft verzoekers medische problematiek, oordeelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dat deze geen verband houdt met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verder meent de commissaris-generaal dat verzoeker er niet in slaagt om een gegronde vrees voor vervolging wegens een gepercipieerde verwestering aannemelijk te maken.

2.3.4.3.1. De Raad stelt vast dat verzoekers identiteit en herkomst uit de provincie Baghlan niet worden betwist. Evenmin wordt betwist dat hij Hazara en sjiët is. De voorgelegde Belgische medische attesten

(administratief dossier, map 'Documenten') bevestigen zijn medische aandoening. Hetgeen ook verder blijkt uit de bij aanvullende nota (stuk 1 van rechtsplegingsdossier, stuk 12) bijgevoegde positieve beslissing op zijn regularisatieaanvraag 9ter en machting tot verblijf van één jaar.

Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt het volgende (zie EASO "Afghanistan Country Focus Country of Origin Information Report" van januari 2022, p. 40-45; EUAA "*Country of Origin Information: Afghanistan Security Situation*" van augustus 2022, p. 50 e.v.; EUAA "*Country of Origin Information: Afghanistan Targeting of individuals*" van augustus 2022, p. 130-144; alsook de verwijzing naar landeninformatie in het verzoekschrift en de aanvullende nota van verzoeker).

Gedurende het talibanregime tussen 1996 en 2001 werden verschillende bloedbaden aangericht waarvan Hazara het slachtoffer waren. Na de val van het talibanregime in 2001 verbeterde de positie van de Hazara. Vanaf 2016 echter ontstonden er nieuwe veiligheidsdreigingen voor de sjiitische moslims waaronder de Hazara-gemeenschap. ISKP voerde vanaf dan aanvallen uit die onder andere tegen Hazara waren gericht. In 2021 werden aanvallen gerapporteerd van de taliban tegen personen van Hazara-afkomst. Met de terugtrekking van de internationale strijdkrachten uit Afghanistan werd melding gemaakt van een verhoging van geweldfeiten tegen de Hazara.

In de periode na de machtsovername was er tijdelijk een opflakking van geweld tegen Hazara. Dit waren voornamelijk incidenten waarbij de slachtoffers Hazara waren die vroeger lid waren van het ANSF. Na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 leek er geen beleid te zijn tegen de Hazara-minderheid. Het was sjiitische moslims toegestaan om hun religieuze ceremonies te beleven, zoals de jaarlijkse viering van Ashura. Daarnaast beloofden de taliban de Hazara-gemeenschap te beschermen en talibanstrijders zouden sjiitische moskeeën hebben beschermd. Hazara kregen functies in de nieuwe talibanadministratie op centraal en provinciaal niveau, maar de vraag rijst of deze personen kunnen worden beschouwd als werkelijke vertegenwoordigers van de Hazara-minderheid daar het personen betreft die reeds lang geleden de geledingen van de taliban hebben vervoegd. Er zijn immers ook rapporten dat de taliban de rechterlijke macht zou hebben gereorganiseerd, waarbij 100 Hazara-rechters werden ontslaan omdat de taliban van mening zijn dat Hazara geen rechters kunnen zijn. Daarnaast zouden de taliban hebben bevestigd dat hun beleid enkel zou steunen op soennitische hanafi- rechtspraak.

De talibanregering zoals gevormd op 7 september 2021 had geen Hazara-vertegenwoordiging maar op 21 september 2021 werd een lid van de sjiitische Hazara-gemeenschap benoemd als adjunct-minister van gezondheid. Er is evenwel geen sprake van een daadwerkelijke en volledige 'inclusie' van Hazara in de nieuwe regering.

Uit de landeninformatie blijken geen aanwijzingen dat de taliban in de huidige stand van zaken een beleid voeren dat specifiek of rechtstreeks is gericht tegen de Hazara. Het gedrag van de taliban lijkt eerder contextgebonden.

Dit neemt niet weg dat personen van Hazara-etnie nog steeds slachtoffer kunnen worden van maatschappelijke discriminatie. Er zijn tevens voorvallen waarbij taliban overgaan tot foltering en executie van Hazara's. Gedwongen uitzettingen van Hazara vinden ook plaats. Sommige vonden plaats in september 2021 in de provincie Daykundi en in oktober 2021 in de provincies Helmond en Balkh. In sommige gevallen werden deze uitzettingen bevolen door lokale talibanleiders, terwijl in andere gevallen de uitzettingen gebeurden door Kuchi-nomaden of door de taliban en milities daarrond. In sommige gevallen beloofden de taliban op lokaal niveau deze problematiek te onderzoeken. In andere gevallen echter stelden lokale talibanleiders dat deze uitzettingen plaatsvonden overeenkomstig beslissingen van de *de-facto*-rechtbanken. De uitzettingen leken te zijn ingegeven door de zwakkere positie van de Hazara na de val van de voormalige Afghaanse regering. Er waren in november 2021 gedwongen verdrijvingen in de provincie Daykundi waarbij de lokale taliban de gronden van Hazara opeisten. De talibanautoriteiten in Daykundi zouden hierover een onderzoek zijn gestart. Talibanleiders in Kaboel zouden ook enkele uitzettingsbeslissingen in Daykundi hebben ingetrokken. In Gizab waren er ook uitzettingen. Deze uitzettingen zouden zijn gebeurd in het kader van grondconflicten en de gronden werden voornamelijk ingenomen door Pashtun uit de provincie Uruzgan.

Een deel van de talibanstrijders hebben vooroordelen en een negatief beeld over de Hazara, aangezien de Hazara-gemeenschap deelnam aan het vorige bestuur en de sociale vooruitgang van Afghanistan in het algemeen en omdat ze ook worden beschouwd als het westen meer genegen dan andere groepen in Afghanistan. Binnen conservatieve delen van de Afghaanse gemeenschap leeft de perceptie dat de Hazara-minderheid een cultuur heeft omarmd die niet strookt met de definitie van islam zoals de taliban

deze zien, bv. omdat Hazara-vrouwen in het leger dienden of waren betrokken in culturele en sociale activiteiten. Er is een anti-Hazara-visie bij de algemene bevolking, zelfs voor de machtsovername.

Aanvallen door opstandige groeperingen werden de laatste jaren voornamelijk toegeschreven aan ISKP, die Hazara en sjiitische moslims als een legitiem doelwit beschouwt. Deze aanvallen hebben een grote impact gehad op de Hazara-bevolking. Aanvallen van ISKP waren gericht tegen plaatsen waar Hazara of sjiitische moslims samenkomen, zoals religieuze bijeenkomsten, huwelijken en locaties in door Hazara gedomineerde wijken in grote steden, zoals Kaboel en Herat. Deze aanvallen kunnen worden gelinkt aan de religie van de Hazara. ISKP viseert echter ook Hazara omwille van hun vermeende nauwe band met en steun voor Iran en hun steun in de strijd tegen IS in Syrië. In de eerste helft van 2021 rapporteerde UNAMA een heropflakking van opzettelijk sektarisch geïnspireerde aanvallen tegen de sjiitische religieuze minderheid, meestal de etnische Hazara-minderheid. Bijna alle twintig incidenten gedurende deze periode werden opgeëist door ISKP en betroffen beschietingen en IED (*'improvised explosive device'*) aanvallen, waarbij bussen werden gevisieerd en andere voertuigen die leden van de Hazara-gemeenschap transporteerden. Dit leidde tot 500 burgerslachtoffers (143 overlijdens en 357 gewonden).

In de periode na de machtsovername bleef de sjiitische gemeenschap gevisieerd door ISKP, die een anti-sjiitische agenda heeft. In oktober 2021 vonden grootschalige aanvallen plaats op sjiitische moskeeën in Kandahar en Kunduz, waar minstens 119 personen werden gedood en 220 gewond. Hierna namen de taliban de verantwoordelijkheid voor de beveiliging van deze plaatsen. In de herfst van 2021 werden incidenten gerapporteerd waarbij burgerslachtoffers vielen in de wijk Dasht-e Barkhi in het westen van Kaboel, waar veel sjiitische Hazara leven.

Volgens cijfergegevens van de Verenigde Naties, vonden er tussen 19 augustus en 31 december 2021 in 16 provincies aanvallen van ISKP plaats; het jaar daarvoor was dat voor dezelfde periode maar het geval in vijf provincies. In de periode van 1 januari tot 21 mei 2022 werden aanvallen gedocumenteerd in 11 provincies; in dezelfde periode het jaar daarvoor in 6 provincies. Sedert juni 2022 omvat het gebied waar ISKP actief is delen van noordelijk en westelijk Afghanistan, evenals zuidelijke en zuidoostelijke provincies. De speciale gezant van de VN voor Afghanistan stelde in november 2021 vast dat ISKP een aanwezigheid in bijna alle provincies leek te hebben. ISKP voerde verschillende *'high profile'* aanvallen uit, waaronder de reeds vermelde aanslagen op sjiitische moskeeën in oktober 2021, een militair hospitaal in Kaboel op 2 november 2021, een sjiitische moskee in Mazar-e-Sharif in april 2022 en een serie bomexplosies in Mazar-e-Sharif en Kaboel in mei 2022. Deze ISKP-aanvallen in april en mei 2022 tonen aan dat ISKP zijn capaciteit om aanvallen uit te voeren in noordelijk Afghanistan heeft uitgebreid. De aanvallen in deze periode in Kaboel en in het noorden maakten burgerslachtoffers, terwijl de aanvallen in andere delen van het land de taliban viseerden. In september 2022 vond een aanslag plaats bij een school in de Dasht-e-Barchi wijk van Kaboel waarbij 50 mensen, het merendeel studenten en meisjes die tot de Hazara gemeenschap behoren, om het leven kwamen.

Lidstaten van de VN schatten in mei 2022 de getalsterkte van ISKP tussen de 1500 en 4000 strijders. Dit neemt toe sinds de machtsovername door de taliban, gezien de vrijlating van gevangen ISKP-leden, spanningen tussen verschillende talibanstrekkingen en een toename aan financiële bronnen.

Voor de machtsovername van de taliban in augustus 2021, werden de delen van Afghanistan waar overwegend Hazara wonen het minst getroffen door het conflict tussen de vorige regering en de taliban. Vanaf 2016 begon ISKP aanvallen uit te voeren op Hazara en andere sjiitische moslims. Uit het USDOS *"Afghanistan 2021 Human Rights Report"* van 12 april 2022, vermeld in het EUAA rapport, blijkt dat de taliban in december 2021 een reeks ontmoetingen hadden met sjiitische Hazara-leiders van verschillende delen van het land. De taliban beloofden veiligheid te voorzien voor alle burgers en wensten sektarische opsplitsingen te vermijden. De taliban hebben communicatie behouden met verschillende politieke partijen van voor hun machtsovername, onder meer met de Hezb-e Wahdat, voornamelijk bestaand uit Hazara. Experts binnen de internationale gemeenschap hebben ongerustheid geuit over de situatie van de Hazara na de machtsovername; de taliban zijn niet geneigd om de Hazara te beschermen.

Er worden twee patronen vermeld in aanvallen tegen de Hazara na de machtsovername door de taliban. Het eerste patroon betreft aanvallen waarbij burgertransportvoertuigen werden gevisieerd, voornamelijk minibusjes gebruikt door jonge, opgeleide en werkende Hazara zoals overheidspersoneel, journalisten en NGO-medewerkers. Tijdens het reizen op de snelwegen werden Hazara gestopt. Het tweede patroon betreft complexe aanvallen op grote schaal, met als doelwit sjiitische moskeeën, hospitalen en scholen

in gebieden waar de Hazara verblijven. Dit gebeurde vooral in de steden Kaboel, Herat, Mazar-e-Sharif, Kandahar en Kunduz.

De provincie Baghlan wordt omringd door Kaboel, Mazar-e-Sharif en Kunduz. Door de provincie Baghlan loopt een drukke verbindingsweg die Kaboel verbindt met Mazar-e-Sharif enerzijds en Kunduz anderzijds. Verschillende bronnen vermelden ISKP als voornaamste actor van geweld tegen de Hazara. Deze aanvallen tegen de Hazara blijven voortduren, zeker tot 25 mei 2022. ISKP heeft via Telegram-kanalen laten weten dat ze sjjiitische moslims viseren van *“Baghdad tot Khorasan”*.

2.3.4.3.2. Uit het geheel aan beschikbare landeninformatie besluit de Raad dat de situatie van de Hazara in Afghanistan verontrustend is. Evenwel blijkt niet dat er heden in Afghanistan sprake is van een systematische vervolging van de Hazara. De Raad sluit zich dan ook aan bij het oordeel van de commissaris-generaal dat er geen aanwijzingen zijn van een situatie waarin Hazara in Afghanistan systematisch worden vervolgd omwille van hun etnie of hun religie en dat het loutere feit Hazara te zijn op zich onvoldoende is om een vrees voor vervolging of risico op reële schade in verzoekers hoofde aannemelijk te maken. Verzoeker brengt geen concrete informatie aan die de vermelde informatie weerlegt of ontkracht, noch toont hij met concrete gegevens en elementen aan dat de commissaris-generaal op basis van deze informatie de verkeerde conclusies heeft getrokken. De hoedanigheid van Hazara is in deze stand van zaken aldus onvoldoende om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Gelet op de context van discriminatoire maatregelen, de bedreigingen en het geweld ten aanzien van sjjieten, waaronder Hazara, is er evenwel sprake van een zeer precaire algemene situatie die moet worden meegenomen bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van Hazara uit Afghanistan.

2.3.4.3.3. In de EUAA Country Guidance van april 2022 (p. 83-85) worden Hazara dan ook aangemerkt als een risicoprofiel daar wordt aangenomen dat zij kunnen worden blootgesteld aan daden van vervolging. Volgens deze richtlijnen, waarnaar de commissaris-generaal zelf verwijst in zijn aanvullende nota en die door de Raad na lezing van de beschikbare landeninformatie kunnen worden bijgetreden, moet de situatie van Hazara worden beoordeeld in het licht van de recente machtsovername door de taliban. Tevens moet het risico om het doelwit te worden van ISKP worden beoordeeld in het licht van de operationele capaciteit van deze groep. Risicobepalende omstandigheden kunnen tevens verband houden met andere risico-profielen, met name sjjieten, enerzijds, en individuen van wie wordt vermeend dat zij morele en maatschappelijke normen hebben overschreden, anderzijds.

In Afghanistan is 10 à 15 % van de bevolking sjjiit. De meerderheid van de sjjiitische moslims in Afghanistan zijn Hazara en omgekeerd is de meerderheid van de Hazara sjjiit. Er zijn twee grote sjjiitische gemeenschappen in Afghanistan: de grootste sjjiitische groep betreft de Ithna Ashariya en de kleinste groep betreft de ismaïli. Beide sjjiitische groepen zijn overwegend Hazara.

In de EUAA Country Guidance (p. 85-86) wordt over sjjieten gesteld dat zij het slachtoffer kunnen worden van daden van vervolging en dus worden zij als risicoprofiel aangemerkt. De risico's die leden van de Hazara-gemeenschap lopen vallen aldus binnen een bredere context van geweld tegen sjjiitische moslims, die het voorwerp uitmaken van doelgerichte aanvallen.

De situatie van de sjjieten moet worden beoordeeld in het licht van de recente machtsovername door de taliban. Het risico om doelwit te worden van ISKP moet ook worden beoordeeld. Momenteel blijkt niet dat voor alle personen onder dit profiel een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen, maar is het risico op vervolging eerder afhankelijk van individuele omstandigheden, zoals de regio van herkomst (zo vormen regio's waar ISKP operationele capaciteit heeft een hoger risico), deelname aan religieuze activiteiten, etc.

Onder het risicoprofiel van personen van wie wordt vermeend dat zij morele en maatschappelijke normen hebben overschreden (EUAA Country Guidance Afghanistan, april 2022, p. 77-81), vallen tevens personen die worden beschouwd als verwesterd. Hazara worden beschouwd als het westen meer genegen dan andere groepen in Afghanistan en binnen conservatieve delen van de Afghaanse gemeenschap leeft de perceptie dat de Hazara-minderheid een cultuur heeft omarmd die niet strookt met de definitie van de islam zoals de taliban deze zien.

Uit het geheel van het voorgaande blijkt dat bij het onderzoek naar de beschermingsnood van verzoeker voormelde drie risicoprofielen in combinatie met elkaar moeten worden gelezen.

Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat verzoeker bij terugkeer zal worden blootgesteld aan vervolging, moet rekening worden gehouden met de mogelijke aanwezigheid van individuele en concrete omstandigheden die in zijn geval risicobepalend kunnen zijn. Aldus stelt de Raad het volgende vast.

2.3.4.3.4. Verzoeker is een Hazara die tevens sjiit is.

Bij deze merkt de Raad nog op dat, aangezien een meerderheid van de sjiitische moslims in Afghanistan tot de Hazara behoort en Hazara omwille van hun fysieke kenmerken als zodanig herkenbaar zijn, de Hazara de belangrijkste slachtoffers zijn van sektarische aanvallen op sjiieten, waarbij ISKP de belangrijkste actor van vervolging is.

Wat betreft de operationele capaciteit van ISKP, blijkt uit de *“Country of Origin Information: Afghanistan Security Situation”* van de EUAA van augustus 2022 dat sedert juni 2022 het gebied waar ISKP actief is delen van noordelijk en westelijk Afghanistan omvat evenals zuidelijke en zuidoostelijke provincies, waaronder de provincie Parwan (p. 51). De speciale gezant van de VN voor Afghanistan stelde in november 2021 vast dat ISKP een aanwezigheid in bijna alle provincies leek te hebben. ISKP voerde verschillende *‘high profile’* aanvallen uit, waaronder de aanslagen in Kandahar en Kunduz op sjiitische moskeeën in oktober 2021, een militair hospitaal in Kaboel op 2 november 2021, een sjiitische moskee in Mazar-e Sharif in april 2022 en een serie bomexplosies in Mazar-e-Sharif en Kaboel in mei 2022. Deze ISKP-aanvallen in Mazar-e-Sharif, Kunduz en Kaboel tonen aan dat ISKP zijn capaciteit om aanvallen uit te voeren in Afghanistan heeft uitgebreid, waarbij de Raad vast stelt dat de provincie Parwan, verzoekers regio van herkomst, zich bevindt in de driehoek Mazar-e-Sharif, Kunduz en Kaboel.

Uit hetzelfde rapport blijkt dat lidstaten van de VN in mei 2022 de getalsterkte van ISKP schatten tussen de 1500 en 4000 strijders. Dit neemt toe sinds de machtsovername door de taliban, gezien de vrijlating van gevangen ISKP-leden, spanningen tussen verschillende talibanstrekkingen en een toename aan financiële bronnen.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit het dorp Tamas in het district Dushi van de Afghaanse provincie Baghlan. In de provincie Baghlan maken Hazara ongeveer 15 % van de bevolking uit (p. 94). Volgens ACLED (p. 95) vonden er van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 172 veiligheidsincidenten plaats in Baghlan, 116 werden gecodeerd als gevechten, 51 als geweld tegen burgers en 5 als explosies/geweld vanop afstand. De gevechten vonden plaats tussen verzetsgroepen zoals NRF en andere anti-taliban groepen en de taliban.

Er werden volgens ACLED 372 doden opgetekend in de provincie Baghlan. Baghlan kende volgens ACLED en APW een stijging van geweld tegen burgers in de eerste maanden van 2022. Dit viel samen met een stijging in aanvaringen tussen de taliban en anti-talibangroeperingen.

Uit de COI Focus *“Afghanistan Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022”* van 13 september 2022 die door de commissaris-generaal bij zijn aanvullende nota wordt voorgelegd en die kan worden beschouwd worden als een *update* van de ACLED-data uit de COI Focus *“Afghanistan. Veiligheidssituatie”* van 5 mei 2022, blijkt dat er in de provincie Baghlan 186 veiligheidsincidenten zijn gecodeerd. Er zijn 12 incidenten met geoprecisiecode 3 (waarvoor geen specifieke informatie over de locatie beschikbaar is en die worden ingevoerd onder de hoofdplaats van de provincie), waarvan 9 gecodeerd onder het district Puli Khurmi, 1 onder het district Andarab, 1 onder het district Khost Wa Firing en 1 onder het district Burka. 7 van de 12 incidenten werden als gevechten gecodeerd, de vijf overige als geweld tegen burgers. Inzake dit laatste gaat het om een incident waarbij de taliban een meisje slagen hebben toegediend omdat ze geen *hijab* droeg in de omgeving van de bazaar en incidenten gericht tegen personen met een bepaald profiel (voormalig medewerker van de Afghaanse ambassade in Tajikistan, voormalig commandant van een regeringsgezinde militie, een Afghaans-Iraans politiek activist, de bewaker van de voormalige gouverneur van het district Burka).

2.3.4.3.5. Verzoeker heeft een medische problematiek, met name cystische dysplastische nieren (chronisch nierlijden stadium 3) en een vermoeden van het syndroom van Noonan waarvoor voorlopig nog geen genetische evidentie is gevonden, doch waarvoor wel (zichtbare) indicaties werden vastgesteld: *‘plagiocefalie’*, laagstaande oren, lage haarimplanting, korte nek, milde *‘ptosis’*, *‘strabisme’*, verder werd ook een lichte hartafwijking, een indruk van botafwijkingen en een infantiel slikpatroon

opgemerkt bij verzoeker, zoals blijkt uit de medische attesten die hij bij het CGVS heeft voorgelegd (administratief dossier, map 'Documenten', stukken 1 en 5).

Uit de aanvullende nota (stuk 1 van rechtsplegingsdossier, stuk 12) blijkt dat verzoeker in België een machtiging tot verblijf van één jaar heeft verkregen om medische redenen.

De Raad merkt voorts op dat uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt dat de Afghaanse samenleving in het algemeen weinig verdraagzaamheid vertoont ten aanzien van personen die afwijken van de 'norm', bijvoorbeeld wegens hun fysieke of mentale aandoeningen. Er kan redelijkerwijze worden aangenomen dat aan verzoeker, die zichtbare fysieke kenmerken vertoont van zijn medische problematiek, een stigma kleeft dat hij niet van zich zal kunnen afschudden, te meer de Afghaanse samenleving heden wordt gekenmerkt door een strikte interpretatie van de *sharia* en een verstrenging van maatschappelijke en religieuze normen opgelegd door het huidige talibanregime (zie EUAA "Country of Origin Information: Afghanistan Targeting of individuals" van augustus 2022, "Implemented sharia and cultural norms in everyday life", p. 41-49; EUAA Country Guidance Afghanistan, april 2022, "Individuals perceived to have transgressed moral and/or societal norms", p.77-81; "Persons living with disabilities and persons with severe medical issues", p. 105-106).

Dit alles wordt des te meer versterkt door volgende vaststellingen. Verzoeker is een jongeman die verklaart op 29 augustus 2021 in België te zijn aangekomen en de volgende dag een verzoek om internationale bescherming indiende in het kader waarvan hij verklaart Afghanistan te hebben verlaten in februari 2021. Hoewel uit het voorgaande blijkt dat er negatieve indicaties zijn betreffende zijn vertrekdatum uit Afghanistan en uit de profielfoto op het Facebookprofiel aanwijzingen blijken dat verzoeker zich reeds in januari 2020 in Turkije bevond (*supra*), wordt verzoekers herkomst uit het dorp Tamas, district Dushi van de Afghaanse provincie Baghlan op zich niet betwist. Bij aankomst in België verklaart verzoeker 13 jaar oud te zijn, hetgeen evenmin wordt betwist. Verzoeker heeft dus op jonge leeftijd Afghanistan verlaten. Heden is verzoeker 14 jaar oud. Sinds augustus 2021 verblijft verzoeker onafgebroken in België. Uit zijn verklaringen en de stukken van het rechtsplegingsdossier blijkt bovendien dat verzoeker in België naar school gaat en in een pleeggezin opgroeit. De Raad herinnert eraan dat de Hazara in Afghanistan reeds worden gezien als verwesterd, minstens het westen meer genegen.

2.3.4.3.6. Alles in acht genomen blijkt dat er in hoofde van verzoeker een aantal individuele risicobepalende omstandigheden aanwezig zijn die cumulatief moeten worden bekeken in het licht van de algemene landeninformatie, met name zijn Hazara-etnie, zijn sjiitische geloofsstrekking en zijn afwijking van de 'norm' omwille van een combinatie van zijn medische problematiek en zijn langdurig verblijf in Europa.

De Raad besluit dat het geheel van verzoekers individuele omstandigheden, cumulatief beoordeeld, gezien in relatie met elkaar, alsook afgewogen in het licht van huidige precare situatie van de Hazara en de sjiitische moslims in Afghanistan, en in het bijzonder gelet op het huidige talibanregime alsook de aanwezigheid en activiteiten van ISKP in verzoekers provincie van herkomst, Parwan, *in casu* voldoende is om een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker aan te nemen. Gelet op zijn Hazara-etnie, geloofsstrekking als sjiit en afwijking van de 'norm' kan in dit geval een verband worden gelegd tussen de gevreesde vervolging en een toegedichte politieke of godsdienstige overtuiging.

De Raad treedt, na lezing van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, de conclusie in de EUAA Country Guidance (p. 137) bij dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming. Het gebrek aan het recht op een eerlijk proces en de aard van de bestraffingen binnen het justitiemechanisme van de taliban zorgen ervoor dat dit niet kan worden beschouwd als een legitieme vorm van bescherming. Rekening houdend met hun geschiedenis van mensenrechtenschendingen kan er momenteel worden geconcludeerd dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming die in staat is om effectieve, niet-tijdelijke en toegankelijke bescherming te bieden.

Gezien de taliban geen actor van bescherming zijn, dringt de vraag naar een intern vestigingsalternatief zich niet verder op. De EUAA Country Guidance concludeert bovendien terecht dat momenteel een intern vestigingsalternatief in geen enkel deel van Afghanistan aan de orde is (p. 140).

De Raad stelt dan ook vast dat in hoofde van verzoeker in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging omwille van een (toegedichte) politieke of godsdienstige overtuiging kan worden aangenomen in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat er voor hem in zijn land van herkomst geen redelijke bescherming voorhanden is. In acht genomen wat voorafgaat, wordt verzoeker als vluchteling erkend in de zin van voormeld wetsartikel.

2.3.4.4. Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven, alsook de argumentatie van de commissaris-generaal, niet verder te onderzoeken en te bespreken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien februari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET